

COMMUNIO

Kázání arcibiskupa Jorise Vercammena na bohoslužbě s biskupským svěcením Pavla Benedikta Stránského

Drahé sestry a bratři,

„Skutečnou zkouškou pro člověka není to, jak plní roli, kterou si sám naplánoval, ale jak plní roli, již mu přikl osud.“

Za tímto výrokem Václava Havla se skrývá zkušenost, že volba pro každého z vás byla učiněna ještě dříve, než jste se sami rozhodli odpovědět na své povolání. Svě životní poslání *nacházíme*, nevytváříme si ho. Je nám dáno, spíše než že bychom si ho měli vydobývat. Jinými slovy: byli jste vyvoleni už dříve, než jste si zvolili sami. To nám říká i prorok Jeremiáš v prvním čtení, když vzpomíná na své vlastní povolání. *Dříve než jsi vyšel z lůna, posvětil jsem tě*. Mnoho lidí má tu zkušenost, že najednou ve svých životech dělají věci, které by nikdy neočekávali. Přesto ale cítí, že jsou na správné cestě.

To může být i náš případ, když jsme povoláni dohromady jako církve. Uvažujeme někdy o naší církevní příslušnosti jako o povolání, ne jako o volbě, kterou děláme my sami?

Už vás nenazývám služebníky. Nazval jsem vás přáteli. Ne vy jste vyvolili mne, ale já jsem vyvolil vás. To, že jsme společně církví, není náhodou; je to volba! Jsme vyvoleni! Ano, Pán si nás vyvolil. Čtvrté evangelium nám ukazuje Pána jako prosebníka, který hledá útočiště.

Již první kapitola tohoto evangelia dochází k radikálnímu závěru, že ve světě není místo pro Boží lásku a Boží světlo. Bůh je v našem světě v ohrožení, a to platí i do dnešních dní – ne snad kvůli nějakým ateistickým rozpravám, ale kvůli nedostatku respektu pro zranitelné lidské bytosti. Najdeme pro Boha v našem světě bezpečné místo? Pamatujte: on si nás sám vybral za své útočiště!

Dal jsem vám poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce. Jsme vyvoleni, abychom se stali partnery v blízkém vztahu, v kterém bude Bůh v bezpečí. Bůh se totiž jeví stejně zranitelný jako lidské bytosti. To je to, co Ježíš slyšel od svého Otce. A ještě víc: tato zranitelnost je v samém srdci vztahu mezi Bohem a lidmi, protože právě díky této zranitelnosti je možná láska. Pouze zranitelnost dokáže ukázat cestu ke společenství a solidaritě. Je proto velmi vhodné, že si ji připomínáme právě v těchto týdnech, kdy se připravujeme na oslavu Pánových Velikonoc. Apoštol a evangelista Jan následoval Ježíše na cestě jeho zranitelnosti, která ho dovedla až na kříž. Jan tuto cestu dosvědčuje jako cestu opravdového života, protože to je také cesta lásky. *Nikdo nemá větší lásku než ten, kdo položí život za své přátele.* Ježíše zavraždili pro

Pavel benedikt Stránský přijal biskupské svěcení	5
Rozhovor s Věrou Stránskou	7
Velikonoce	10
Velikonoce 2017 v našich farnostech	11
Pozvánka na laienforum.....	15
Svatý benedikt	17
Postní sbírka na podporu potravinových bank	18
Zprávy.....	19

COMMUNIO – vydává Starokatolická církev v ČR, Na Bateriích 27, Praha 6, 162 00
ISSN 1805-1243
Registrační číslo MK ČR E 20002.
Vyšlo 4. 4. 2017
tel. 224 319 528
e-mail: stkat@starokatolici.cz
www.starokatolici.cz

Za toto číslo zodpovídá redakční rada. **Náklady na výrobu tohoto čísla činí 20 Kč.**
Děkujeme za příspěvek na papír a tisk.
Grafická úprava a DTP: Marek Bárta

Neoznačené fotografie archiv redakce.

jeho lásku ke zranitelným lidem a jeho vražda byla zároveň obžalobou těch, kdo se rozhodli obhajovat své vlastní vlivné pozice místo toho, aby se připojili k Boží starostlivé lásce k člověku. Ježíšův osud ho dovedl na kříž, ale Ježíš sám zůstal oddaný tomuto svému „zasvěcení“, a proto ještě před tím, než zemřel, mohl zakusit osvobozující Boží moc. Když Pavel píše Filipským: *poznal jsem Ježíše, svého Pána, a moc jeho vzkříšení i účast na jeho utrpení a vzal jsem na sebe podobu jeho smrti*, nemůže tím myslet nic jiného, než že se připojuje k Božímu zranitelnému přátelství s lidmi, protože Kristus sám je tím přátelstvím.

Být bezpečným místem, na kterém může toto přátelství rozkvétat: o tom je církev. A my jsme vyvoleni, abychom byli živé kameny, ze kterých je tento úkryt vystavěn. Jak to uskutečnit? Znaky opravdu fungujícího křesťanského společenství jsou stejné jako u dobrého manželství – vzájemná pozornost, dávání i brání, radost i oběť jsou úzce provázány a obě strany si uvědomují, že není nic dobrého pro jednoho, co by nebylo dobré pro oba, a nic špatného pro jednoho, co by nebylo špatné pro oba. Plnost života je totiž nezbytně otázkou spolupráce. (Rowan Williams) O takovýto druh útočiště nás Bůh žádá!

Biskup reprezentuje tuto Boží prosebnou existenci stejně jako Boží rozhodnutí se pro nás. Je to otázka našeho vlastního „zasvěcení“ ještě před tím, než jsme se narodili. Naše životy jsou zapotřebí, aby spoluvytvářely útočiště pro Boží přátelství, které tak může prodlévat mezi lidmi. Reprezentovat tuto Boží iniciativu je velká výzva pro každé společenství. Není možné si tuto službu přivlastnit, neboť je předmětem „zasvěcení“. Církev, která si vybírá nového biskupa, hledá někoho, kdo už zasvěcen je, někoho, koho už Pán předem vybral. Ne snad že by si církev neměla sestavit profil žádoucího kandidáta, nebo že by byla špatná ambice snažit se najít někoho, kdo tomuto profilu odpovídá, ale je to až víra v Pána, proměňujícího lidská srdce a mysl, která může ty, kdo mají volbu na starosti, naplnit důvěrou. Volit biskupa je záležitostí víry, zároveň ale vyžaduje zdravý rozum a dobré posouzení charakteru.

Pozitivně přijmout takovou volbu je ovšem také otázkou víry. Protože pak můžeme zkoušet to, o čem mluví Jeremiáš: *Ach, Panovníku Hospodine, nevím, jak bych mluvil...* V první řadě musí člověk věřit, že ho Bůh bude provázet na cestě jeho služby a úřadu. Ale zároveň je také věcí víry získat jistotu, že člověk sám nemusí vždycky mnoho mluvit. To platí pro biskupa a ostatní služebníky církve, platí to ale i pro církev jako celek. Nemožnost mluvit je důležitou zkušeností. Máme za sebou dobu, kdy církve možná mluvily až příliš, zapomínaly přitom naslouchat a přicházely o svou zranitelnost. Jak by pak ale mohly nést svědectví o Boží zranitelnosti? Samozřejmě,

budou vždycky lidé, kteří od církve očekávají jakousi kompletní sadu pravd, která jim má garantovat bezpečí. Církev, která by ale chtěla naplňovat jenom tuto potřebu, by sama sebe odsoudila k životu na okraji společnosti. Na druhé straně ale církev, která by pouze chtěla přizpůsobovat své poselství tomu, co je ve společnosti přijatelné, by časem zmizela. Pouze církev, která je schopna pozorně naslouchat srdcím a myslím třeba i sekularizovaných lidí, bude moci přinášet svědectví o Božím přátelství. Taková církev zakusí to, co prožíval i Jeremiáš: zakusí Pána, který sám vkládá do úst člověku svá slova. A jaká jiná slova by to mohla být, než slova o přátelství a solidaritě. Promlouvat takto ke světu, to je poslání a posvěcení církve. A biskup je církvi daný, aby jí umožnil plnit tuto roli, kterou jí přiřkl osud. Je to role spojence všech, kdo zakouší vlastní zranitelnost. Právě o tom je totiž víra!

Praha, 1. dubna l. p. 2017

Pavel Benedikt Stránský přijal biskupské svěcení

V pátek 8. dubna 2016 byl na 49. synodě Starokatolické církve novým biskupem zvolen zlínský farář Pavel Benedikt Stránský. V sobotu 1. dubna 2017 pak náš nový biskup elekt přijal z rukou biskupů Utrechtské unie svěcení. S ohledem na význam akce a množství hostů byla pro celou akci vybrána basilika svaté Markéty v klášteře na pražském Břevnově.

První části slavnostní bohoslužby předsedal arcibiskup utrechtský Joris Vercammen, který byl zároveň hlavním konsekrátorem. Spolusvětiteli byli biskupové Heinz Lederleitner a Pierre Whalon.

Vlastní bohoslužba se svěcením začala ve 13 hodin, nicméně celý, pro naši církev tak významný den, začal již mnohem dříve.

A nemyslím jen dny a týdny příprav, na kterých se podíleli sestry a bratři z ordinariátu, kterým patří velký dík a uznání. Přípravy v basilice začaly již v 10 hodin a byly velmi intenzivní.

Celá bohoslužba, které se účastnili sestry a bratři z většiny našich obcí, kteří basiliku zcela zaplnili, měla opravdu slavnostní ráz. Trochu mě proto mrzí, že několik našich duchovních si tento slavnostní okamžik nechalo záměrně utéct.

Jak už bylo uvedeno, bohoslužbě předsedal Joris Vercammen, který i kázal (za tlumočení přímo na místě děkujeme Petru Janu Vinšovi). Úvodní slovo však patřilo hostiteli akce: převoru kláštera benediktinů Prokopu Siostrzonkovi. Poté byli přivítáni hosté z řad ekumeny, zahraničních starokatolických církví,

ale i nestarokatolických církví spojených s námi v rámci „intercommunia“.

K nejdůležitějšímu okamžiku dne došlo ve 14.43 h, kdy, po představení biskupa elekta, modlitbách, pověření a slibu nového biskupa, došlo k vložení rukou biskupů na hlavu svěcence a jeho následnému pomazání křížem. Pavel Benedikt Stránský přijal biskupské svěcení, a stal se tak čtvrtým biskupem české starokatolické církve. Od utrechtského arcibiskupa obdržel nový biskup i insignie: evangeliář, prsten, mitru a berlu.

Na závěr tříhodinové bohoslužby krátce promluvil i římskokatolický biskup Václav Malý, předseda ekumenické rady církví Daniel Fajfr či zástupce křesťanské policejní asociace Jiří Ignác Laňka.

Po slavnostní bohoslužbě následovalo malé pohoštění, kdy se každý snažil Pavlovi vyjádřit svou podporu, pogratulovat, případně předat malý dárek.

Slavnostní víkend pak pokračoval v neděli 2. dubna v 10 hodin intronizací, tedy slavnostní bohoslužbou, kdy byl nový biskup uveden do katedrály, kde sloužil svou první eucharistickou slavností po přijetí svátosti biskupského svěcení.

Bohoslužba ve zcela zaplněné katedrále sv. Vavřince začala symbolickým tloučením biskupa na dveře chrámu a jeho přivítáním. Petr Jan Vinš přítomným přečetl list dosvědčující biskupské svěcení Pavla Benedikta, který poté předsedal eucharistické slavnosti. Po bohoslužbě následovalo malé agapé a společné focení účastníků.

Biskup Pavel se tak plně ujal své služby a věřme, že církvi bude sloužit moudře, starostlivě a ku potěše našeho Pána.

☒ *Jiří J. Konvalina*

Rozhovor s...

Milá Věrko, už téměř rok je tvůj manžel Pavel zvolen novým biskupem naší církve. S Pavlem jsme vedli v Communii už několik rozhovorů, ale vlastně jsme se nezeptali jeho nejbližších. Co bys nám tedy prozradila ty sama o sobě?

Pocházím z moravských Sudet, poblíž Města Libavá. Vystudovala jsem střední školu se zaměřením na počítače a později sociální pedagogiku. Pracovala jsem jako sociální pracovníce. V současné době jsem na mateřské dovolené s naší dcerou Alžbětou Marií, která se nám v prosinci narodila, a zároveň studuji jednooborovou psychologii. Spolu s Pavlem vychovávám jeho syna Matouše a v současné době se snažím vést naši kočovnickou domácnost, která putuje mezi Prahou a Zlínem.

Jak ses dostala do starokatolické církve? I když jsi ze Sudet, předpokládám, že nejsi starokatoličkou od malička?

O starokatolících jsem poprvé slyšela ve 2. ročníku od Pavla na vysoké škole, který tam přednášel v jednom kurzu o nových náboženských hnutích, ale více jsem se o církev začala zajímat až ke konci studia na vysoké škole. Původně jsem z římskokatolické rodiny, ale moc jsem nepraktikovala, protože mi vadila spousta věcí. Starokatolická zlínská farnost, do které jsem začala docházet, mi přirostla k srdci. Musím říct, že se mi zlínská farnost jeví jako mimořádná – lidi jsou tady vzdělaní a mají zájem o druhé lidi. V podstatě všichni pracují v nějakých pomáhajících profesích a já jsem s nimi mohla sdílet i jiná než čistě náboženská témata. A i když jsou tam různí lidé s různými názory, tak jsme si blízcí,

Věrou Stránskou manželkou nového biskupa Pavla

protože zlíšší jsou takoví dost charakterní lidé a jsou pro mne velkou inspirací a mám se od nich pořád co učit. Třeba Maruška Forgáčová, maminka předsedy naší farnosti Martina D. Polínka, která pracuje jako koordinátorka dobrovolníků v programu Pět P. Maruška pracuje s láskou a nasazením a zároveň je takovým tmelem ve farnosti. Všechno dělá nezištně a bez vlastního prospěchu – to se mi moc líbí.

Jak jste se s Pavlem seznámili?

Poprvé jsem jej viděla na univerzitě, kde nás učil o nových náboženských hnutích. Pak jsme se mnoho let neviděli a setkali jsme se

zase, až jsem chtěla psát diplomku o Svědcích Jehovových a jejich vztahu ke vzdělávání.

Z učitele a faráře se stal tvým manželem? Jak k tomu došlo?

K tomu byla dlouhá cesta. On pro mne nebyl nijak atraktivní – ani jako učitel ani jako farář. O Pavlovi jsem jako o budoucím partnerovi nepřemýšlela, ale nakonec mne přesvědčily jeho dobré vlastnosti a to, jaké má přátele a jak o něm mluvili lidé ve farnosti a lidé z okruhu mých přátel, kteří jej znali. Jako na partnerovi si na něm cením, že je stabilní a nerozdmýchává spory, ale naopak je brzdí, což je s mojí temperamentní povahou moc

dobře. Je velmi poctivý a problémy řeší s humorem. A dobře se o nás stará. Takže asi tak.

Pavla jsi poznala ještě jako policistu. Věděla jsi o jeho práci, mluvil o tom doma? Jaký vlastně byl jako policista?

Pavel měl práci u policie moc rád a dělal ji s plným nasazením a měl určitě i úspěchy, dotáhl to až na majora. Zabýval se domácím násilím a později obchodováním s lidmi a vraždami. Často ale nebyl doma, pořád mu zvonil v noci telefon a on odjížděl často pryč i na několik dní. Když vyšetřovali vraždu, tak třeba několik dní nespali a přespávali v práci ve spacáku na zemi. Já jsem z toho moc nadšená nebyla, ale on to miloval a myslím, že mu to i chybí. U policie měl výsledky rychle viditelné, zřetelné, často i mediálně zajímavé. To se už dneska neděje, byť telefon mu zvoní ještě častěji, i když už ne tak moc v noci.

Asi jako každý člověk, tak má i Pavel nějak svoje „mouchy“ – prozradíš nám nějakou jeho vlastnost, na kterou zrovna není pyšný?

Pavel často pracuje do vyčerpání a často do vyčerpání všech zúčastněných. Je tak asi zvyklý od policie, ale myslím, že na toto bude muset v nové práci rezignovat. Trošku mám obavu, že si to přenesl i do biskupské služby, když synodní rada kolikrát zasedá od odpoledne až dlouho po půlnoci a všichni, včetně Pavla, jsou pak vyšřavení. Taky neumí dělat rozdíl mezi pracovní dobou a odpočinkem – prostě je pořád ve službě. Mohlo by se to zdát jako ctnost, ale myslím, že zas až tak dobré a zdravé to není. Velkou výzvou je pro Pavla snížení váhy, ke kterému nepřistupuje příliš racionálně, ale pořád má ramena širší než pas, tak je to snad ještě v normě. 😊 No a pak by si moc přál polepšit se v cizích jazycích, ale to snad nastane po našem přestěhování do Prahy.

Bydlíte ve Zlíně, nebo už si zvykáte v Praze?

Naše bydlení v Praze ještě není hotové. Jsme z toho dost rozmrzelí a dva dny v týdnu trávíme na cestách. Matouš navíc chodí do školy ve Zlíně a tak jej tady někdy musíme nechat, protože jej přes školní dny nemůžeme vzít do Prahy. V Praze bydlíme v podkroví na biskupství v jednom pokoji. Je to dost krušné, ale Pavel to považuje po těch nocích ve spacáku na podlaze za luxusní bydlení. 😊 Bydlet bychom měli na biskupství, kde se přebudovává několik místností o necelých 70 m² na byt. Já ze stěhování vůbec nadšená nejsem. Mám ráda Zlín a náš dům a do Prahy se mi moc nechce, ale rozumím tomu, že kvůli mně se biskupství do Zlína asi nepřestěhuje. Ve Zlíně nechávám svoji práci a své přátele. Zpřetrháváme vazby, které jsme si tady vytvořili, a opouštíme naši

oblíbenou farnost. Matouš odejde ze školy a bude si v Praze muset najít nové kamarády a zvyknout si na nové spolužáky. Není to pro nás jednoduché. S Matoušem jsme teď měli rok trápení a jezdili s ním do Brna na onkologii. To pro Pavla taky není jednoduché, když Matouš vloni onemocněl, do toho volba, problémy v církvi, přejíždění, rekonstrukce bydlení, narození Alžběty, příprava svěcení... je toho teď moc a vlastně jsme pořád jak kočovníci. To mě osobně dost štve.

Co Pavel rád dělá ve volném čase?

V současné době žádný nemá, ale když si přece jen nějaký vyšetří, tak rád chodí na tobogán na bazén nebo jezdí na kole na točenou zmrzlinu a čas od času chodí se svými přáteli na pivo. A taky rád chodí se psem do lesa, tedy nic zvláštního, asi tak jako každý jiný člověk.

A co Pavlovi udělá radost?

Pavel miluje olomoucké tvarůžky, sýry vůbec, oříšky a klobásky. Asi bych měla říct, že mu udělá radost nějaká teologická kniha, ale to si on nakupuje sám. A radost mu samozřejmě udělám vždycky já sama. ☺

A co oblíbené jídlo, hudba, malíř, spisovatel či skladatel?

No, možná to bude vtipné, ale nejraději má tzv. pastýřský koláč – bramborovou kaši s mletým hovězím masem. Hudbu moc neposlouchá, když už, tak gregoriánský chorál nebo Karla Kryla. Z malířů má rád Jakuba Schikanedera, ale žádný originál od něj zatím doma nemáme. ☺ Z básníků má rád Anastáze Opaska a Karla Kryla. Kryl je vlastně i jeho oblíbený písničkář.

A poslední otázka: Tvé přání církvi do budoucna?

Aby se více řešily otázky duchovní než finanční. Aby se členové církve zajímali více o potřeby druhých než o vlastní prospěch a abychom nehali ani druhým ani sobě. Abychom se snažili najít pro církev v 21. století nové smysluplné a respektované místo ve společnosti – místo, kde budeme užiteční a kde nám bude dobře.

Děkuji za zajímavý rozhovor.

☒ *připravila Lucie Kodišová
foto z intronizace bratra biskupa
Vojtěch Basl*

Velikonoce

(L 24, 13-35)

Učedníci na své cestě do Emauz byli plni bolesti ze ztráty naděje, které si spojovali s osobou učitele a proroka z Nazareta. Slyšali ho mluvit, možná byli svědky zázraků, které činil, a to je vedlo k přesvědčení, že se musí stát něco velkého. Nesvobodu a útisk přece musí nahradit nová, svobodnější doba. Věřili, že tenhle muž má moc změnit jejich životy. Jenže, jak už to u Boha bývá, všechno je najednou jinak. Domeček z karet se sesypal. Obrat byl náhlý a zdál se absolutní, a tak si učedníci povídali o tom, co se stalo, aby se s tím společnými silami dokázali vyrovnat. Sdíleli zklamání z nenaplněných očekávání. Čekali, že Ježíš vykoupí Izrael, stane se nositelem okamžité úlevy, a on byl místo toho ukřížován. Žádná zásadní, viditelná změna se nestala, všechno se zdá pořád stejné nebo snad ještě horší.

Když se k nim Ježíš sám připojil, nepoznali ho. Přemýšleli nad tím, proč se ptá na něco, co přece všichni vědí. Byla tu naděje a teď se rozplynula, je to jednoduché, jasné zklamání. Přes závoj rozumu, který ukazuje jen část skutečnosti, neviděli, co bylo jasné srdci. Pána tak poznávají až tehdy, když s nimi zasedne ke stolu a láme chléb. Teprve tehdy, kdy v důvěrné atmosféře zakouší něco známého a přesto úplně nového, uvědomí si, že jejich srdce hořela po celou dobu, co jim vykládal Písma. Spatří události uplynulých dní, hodin i minut očima víry namísto rozumem.

Část Lukášova evangelia, která vypráví o cestě do Emauz, je jedním z nejkrásnějších velikonočních textů. Na jednoduchém příběhu

ukazuje posun od smyslové zkušenosti a lidských očekávání ke vztahu z víry. Ježíš – prorok, člověk z masa a kostí, kterého učedníci mohli vidět, slyšet a potkat, budil lidské naděje. Ježíš vzkříšený otevírá úplně nové perspektivy. Zapojit rozum už nestačí, je nutné otevřít nitro. A toto sami nedokážeme. Stejně jako emauzští učedníci, i my potřebuje zasedat s Ježíšem ke společnému stolu – slavít eucharistii. Když se účastníme svátostného života církve, pijeme z pramene živé vody, který nikdy nevysychá, a co víc, proměňuje. Rozšiřuje zrak víry, pomáhá překonat smutek, pochybnosti a skepsi proměnit v důvěru. Ježíš sám nám dává to, co postrádáme. Vyrovnává naše handicap a otevírá nový, transcendentní rozměr.

Co pro to musíme udělat my? Nevzdat to, stejně jako to nevzdali emauzští učedníci, ženy u hrobu nebo nevěřící Tomáš. Přijmout vlastní pochybnosti, bolest a slabost, aniž bychom se zabarikádovali ve světě, kde pro nic jiného není místo. Dovolit Ježíšovi, aby se k nám připojil, protože on to stále zkouší. Nenechat ho projít kolem, když máme možnost spolu s ním stolovat.

Sestry a bratři, Kristus vstal z mrtvých! Nic není jako dřív. Naši lidskou zkušeností to nekončí. Máme naději, která přesahuje všechna zklamání a každodenní bolesti. Ať naše srdce hoří touhou po setkání se vzkříšeným Pánem a pramen živé vody v našich srdcích zůstane nikdy nevysychajícím zdrojem naděje a dárce skutečného pokoje.

✠ Petra Alžběta Baslová,
farnost Desná v Jizerských horách

Velikonoce 2017

v našich farnostech

Český Těšín

Zelený čtvrtek 13. 4.
památka poslední večeře Páně
18.00 h, eucharistická slavnost

Velký pátek 14. 4.
památka utrpení a smrti Páně,
18.00 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 15. 4.
Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,
20.30 h, liturgie velikonoční vigilie

Pondělí velikonoční 17. 4.
10.00 h, eucharistická
slavnost Vzkříšení Ježíše Krista

Česná v Jizerských horách

Květná neděle, 9. 4.
14.00 h, eucharistická
slavnost se svěcením ratolestí

Velký pátek 14. 4.
památka utrpení a smrti Páně,
17.00 h, liturgie Velkého pátku

Hod Boží velikonoční 16. 4.
14.00 h, eucharistická
slavnost Vzkříšení Ježíše Krista

Jablonec nad Nisou

Květná neděle, 9. 4.
10.00 h, eucharistická
slavnost se svěcením ratolestí

Zelený čtvrtek 13. 4.
památka poslední večeře Páně
17.00 h, eucharistická slavnost

Velký pátek 14. 4.
památka utrpení a smrti Páně,
17.00 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 15. 4.
Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,
19.00 h, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční 16. 4.
10.00 h, eucharistická slavnost
Vzkříšení Ježíše Krista

Jihlava

Květná neděle, 9. 4.
10.45 h, eucharistická slavnost
se svěcením ratolestí

Zelený čtvrtek 13. 4., památka
poslední večeře Páně
bohoslužba v rodinách s imobilními osobami

Velký pátek 14. 4. , památka utrpení a smrti Páně,
17.00 h, liturgie Velkého pátku
(společně se sborem CČSH)

Bílá sobota 15. 4. , Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,
17.00 h, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční 16. 4.
10.45 h, eucharistická slavnost Vzkříšení Ježíše Krista

Praha

katedrální chrám sv. Vavřince na Petříně:

Květná neděle 9. 4.

10.30 h – eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

úterý 11. 4. 12.00 h – eucharistická slavnost se svěcením olejů za účasti všech kněží

Zelený čtvrtek 13. 4.

18.00 h – eucharistická slavnost památka poslední večeře Páně a getsemanská meditace
21.00 h – ekumenická křížová cesta

Velký pátek 14. 4.

18.00 h – křížová cesta
19.00 h – liturgie Velkého pátku
20.00 h – modlitby u Božího hrobu
od 21.00 h – noční bdění s modlitbami a zpěvy

Bílá sobota 15. 4.

21.00 h – liturgie velikonoční vigilie s udělováním sv. křtu

Hod Boží velikonoční 16. 4.

10.30 h – eucharistická slavnost Vzkříšení Ježíše Krista

*rotunda Nalezení sv. Kříže
na Starém Městě (ul. Karolíny Světlé)*

Květná neděle, 9. 4.

17.00 h, eucharistická slavnost se svěcením ratolestí

Středa 12. 4.

18.00 h, temné hodinky – Sedm Kristových slov na kříži

Zelený čtvrtek 13. 4. ,

památka poslední večeře Páně
18.00 h, eucharistická slavnost a getsemanská meditace se skupinou Fénix

Velký pátek 14. 4. ,

památka utrpení a smrti Páně
17.30 h, křížová cesta
18.00 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 15. 4. ,

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně
21.00 h, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční 16. 4.

17.00 h, eucharistická slavnost

Úterý velikonoční 18.4

18.00 h eucharistická slavnost

19.00 h Skupina Fénix: folkrockové oratorium „Poslední večere podle Leonarda“

kaple sv. Rodiny (pod Nuselskými schody)

Zelený čtvrtek 13. 4. ,

památka poslední večere Páně

18.00 h, eucharistická slavnost

kaple sv. Máří Magdalény

(u Čechova mostu)

Hod Boží velikonoční 16. 4.

10.00 h – eucharistická slavnost Vzkříšení
Ježíše Krista

Šumperk

Květná neděle, 9. 4.

9.30 h, eucharistická slavnost,
průvod s ratolestmi

Zelený čtvrtek 13. 4. ,

památka poslední večere Páně

18.00 h, eucharistická slavnost

Velký pátek 14. 4. ,

památka utrpení a smrti Páně,
17.00 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 15. 4. ,

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,
19.00 h, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční 16. 4.

9.30 h, eucharistická slavnost
Vzkříšení Ježíše Krista

tábor

Čtvrtek 6. 4.

18.00 h, ekumenické shromáždění
(sbor Církve bratrské)

Bolestný pátek, 7. 4.

17.00 h, Velká křížová cesta
v přírodě na Klokotech

Zelený čtvrtek 13. 4. ,

památka poslední večere Páně

18.00 h, eucharistická slavnost „kolem
stolu“ ve farní kanceláři (Žižkovo nám. 6)

Velký pátek 14. 4. ,

památka utrpení a smrti Páně,
18.00 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 15. 4. ,

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,
20.00 h, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční 16. 4.

10.00 h, eucharistická slavnost spojená
s žehnáním velikonočních pokrmů

Úterý velikonoční 18. 4.

14.00 h, Velikonoční program
pro seniory v domově pro seniory v Bechyni

Bílá neděle 23. 4.

10.00 h, poutní bohoslužba
se starokatolickým biskupem
Pavlem Benediktem Stránským

Varnsdorf

Květná neděle, 9. 4.

10.00 h, eucharistická
slavnost se svěcením ratolestí

Zelený čtvrtek 13. 4. ,

památka poslední večeře Páně
18.00 h, eucharistická slavnost

Velký pátek 14. 4. ,

památka utrpení a smrti Páně (slaveno
společně s partnerskou farností z Drážďan)

15.00 h, křížová cesta

v Jiřetíně pod Jedlovou

18.00 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 15. 4. ,

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

10.00 h, žehnání velikonočních

pokrmů v Naději u Cvikova

20.30 h, liturgie velikonoční vigilie

Hod Boží velikonoční 16. 4.

10.00 h, eucharistická slavnost

Vzkříšení Ježíše Krista s žehná-

ním velikonočních pokrmů

Zlín

Zelený čtvrtek 13. 4. ,

památka poslední večeře Páně
17.00 h, eucharistická slavnost

Velký pátek 14. 4. ,

památka utrpení a smrti Páně,

17.00 h, liturgie Velkého pátku

Bílá sobota 15. 4. ,

Slavnost Zmrtvýchvstání Páně,

20.15 h, liturgie velikonoční vigilie

Pozvánka na Laienforum

Zveme Vás na 21. mezinárodní setkání starokatolických laiků – Laienforum 2017 na romantickém zámku Puchberg v rakouském Welsu. Kdo bude mít zájem se pobytu od 23. 7. do 27. 7. 2017 zúčastnit, může se přihlásit na www.laienforum.info, kde také nalezene více informací. S případnými dotazy se obračejte na mail lucie.kodisova@starokatolici.cz Přihlášky je možno zasílat do 1. 7. 2017.

*Alt-katholisch -
werden wir heute noch gebraucht?*

**21. Internationales Altkatholisches
Laienforum
in Wels / Österreich**

23. bis 27. August 2017

**Anmeldeschluss:
1. Juli 2017**

**Veranstaltungsort:
Bildungshaus Schloss Puchberg bei Wels**

**Weitere Informationen:
www.laienforum.info
www.facebook.com/laienforum**

Svatý benedikt

Benedikt z Nursie (česky „požehnaný“) se narodil v roce 480 v Norcii (Nursii) v kraji Umbria ve střední Itálii do šlechtické rodiny.

Ve čtrnácti letech byl Benedikt poslán na studia do Říma, kde studoval především rétoriku. Ze studií však po **čase odešel, neboť** byl znechucen způsobem života mnoha svých druhů, kteří vedli nevázaný život a „nechtěl upadnout do stejných omylů“ jako oni. Chtěl se líbit jedině Bohu; *soli Deo placere desiderans*. Proto opustil Řím a uchýlil se do samoty hor, východně od Říma.

Po třech letech přísné askeze je Benedikt pozván do Vicovara u Tivoli, kde se stal opatem tamějšího kláštera. Po příchodu do Vicovara zavede Benedikt přísný řád. Tak přísný, že ho mnozí odmítají, a nakonec se roku 510 rozhodnou otrávit ho jedem. Benedikt byl ale **zázrakem zachráněn**, dle legendy se nad otráveným vínem požehnal a skleněná číše se rozbila...

Poté se Benedikt raději vrátil do Subiaca, kde kolem sebe vytváří vlastní řeholní družinu. Postupně zorganizoval dvanáct malých komunit, kde vždy žilo dvanáct mnichů. V každé jmenoval opata. Číslo 12 mělo symbolizovat úplnost a schopnost tvořit společenství, které se řídí a žije podle řeholního řádu, který vypracoval Benedikt. Ve své *Řeholi* označil mnišský život za „školu služby Pánu“. Svě mnichy žádal, aby „ničemu nedávali přednost před božským officiem“ (tedy liturgií hodin či breviářem). Zdůrazňuje však, že modlitba je na prvním místě úkonem naslouchání, který je pak následně třeba přeložit do konkrétní

činnosti. Vstup k benediktinům býval dovolen všem bez ohledu na původ. Nově získávaní členové byli často z nižších vrstev a rekrutovali se z vesnic a měst, kde benediktini působili. V komunitě poté využívali své dovednosti, např. řemeslné. Klášter, jak je popsán v Řeholi, byl autonomní, hospodářsky soběstačná, jednotka, která neměla žádné podstatné vazby na jakýkoli jiný klášter.

Po dvou letech pak Benedikt zřídil s několika druhy ve zříceninách římského města Cassino velmi přísnou řeholní družinu, která se po čase přestěhovala na nedalekou horu Monte Cassino.

Benedikt, Placidus a další druhové pak roku 529 zahájili výstavbu mohutného kláštera. Roku 543 umírá Benediktova sestra, svatá Scholastika, a Benedikt s jistotou předpovídá, že i jeho dny budou brzy sečteny. Šest dní před smrtí si dle legendy nechal otevřít připravený hrob vedle své sestry a 21. března roku 543 ráno zemřel. Jeho ostatky se nacházejí pod hlavním oltářem v kostele sv. Jana Křtitele na Monte Cassinu.

Není bez zajímavosti, že z řad benediktinů vzešlo do osmnáctého století 42 papežů, 200 kardinálů, téměř 6000 arcibiskupů a biskupů, tisíce světců, učenců, spisovatelů a jiných umělců.

V Čechách byl založen první benediktinský klášter v roce 993 svatým Vojtěchem a knížetem Boleslavem II. Pobožným v Praze na Břevnově. Benediktini v něm sídlí dodnes.

Po svatém Benediktu z Nursie má své druhé (birmovací) jméno i náš nový biskup Pavel Benedikt Stránský.

Jiří J. Konvalina

Postní sbírka na podporu potravinových bank

V prvním týdnu postní doby proběhla v našich farnostech sbírka na podporu potravinových bank. Potravinové banky shromažďují potraviny od větších i menších dárců a pak je zdarma poskytují potřebným (dětem bez rodičů, hendikepovaným a organizacím jako Naděje či Armáda spásy). Bojují tak proti plýtvání potravinami a podporují solidaritu mezi lidmi. Potraviny dodáme místním potravinovým bankám, které jsou oficiálními členy České federace potravinových bank.

Do sbírky se zapojily farnosti a filiální obce v Brně, Jablonci nad Nisou, Desné, Soběslavi, u Sv. Máří Magdalény, v Táboře, Varnsdorfu, Jihlavě, Pacově a Pelhřimově, Zlíně a u sv. Vavřince.

Každá z farností měla možnost připojit se způsobem, který jí nevíce vyhovoval. V některých farnostech přinesli farníci jídlo přímo do kostela, odkud bylo odvezeno do lokální potravinové banky. Jinde vybrali obnos, za který pak hromadně jídlo nakoupili a odevzdali bance. V neposlední řadě využily některé farnosti možnost zaslat vybrané finanční prostředky na účet ústředí církve. Pracovníci ústředí se následně postarali o nákup potravin, které odevzdali je do potravinové banky Praha. Ještě jednou děkujeme všem, kteří přispěli naturáliemi i finančními prostředky. Máme z úspěchu sbírky radost a doufáme, že se pořádání postní potravinové sbírky stane novou starokatolickou tradicí.

Lucie Kodišová

Zprávy

Pavel Vichlenda je nový administrátor ve Zlíně

Od 3. dubna 2017 se administrátorem farní obce ve Zlíně stal Mgr. et Mgr. Pavel Vichlenda, který nahradil dosavadního faráře Pavla B. Stránského, jenž se plně ujal biskupské služby.

Ivana Kuglerová se stala novou členkou synodní rady

Místopředsedkyně synodní rady, sestra Eva Pudilová, ke dni 16. února rezignovala na své členství v synodní radě. Na její místo nastoupí zvolená náhradnice z řad laiků, sestra Mgr. Ivana Kuglerová. Novým místopředsedou synodní rady byl zvolen bratr ThDr. Mgr. Petr Miencil.

Missa Chrismatis

V úterý 11. dubna se v katedrále sv. Vavřínce v Praze v pravé poledne uskutečnil tradiční liturgie svěcení olejů za účasti všech duchovních české starokatolické církve.

Nemocniční kaplani budou součástí týmů

Všechna lůžková zařízení, jejichž zřizovatelem je ministerstvo zdravotnictví, by měla mít nemocničního kaplana, který bude součástí týmu nemocnice. Doporučuje jim to metodický pokyn, který ministerstvo připravilo.

Předpis bude účinný od poloviny dubna. Představili jej zástupci ministerstva zdravotnictví a nemocničních kaplanů, stanovuje mimo jiné kvalifikační požadavky na kaplany, jejich práva a povinnosti.

V Rakousku stoupá počet žadatelů o křest

S tzv. migrační krizí je u našich jižních sousedů spojena zajímavá skutečnost. S počtem žadatelů o azyl se v okolí Vídně zvýšil také počet dospělých, kteří požádali římskokatolickou církev o křest. Vídeňská arcidiecéze zaznamenala letos oproti loňsku více než dvojnásobný počet zájemců o tuto svátost. Nejčastěji o křest žádají dospělí původem z Íránu a Afghánistánu. Místní církve musela zavést jednoletou zkušební dobu pro žadatele o křest. Stalo se tak před rokem kvůli zvýšenému zájmu o konverzi ke katolictví z řad žadatelů o azyl z převážně muslimských zemí (zdroj: agentura APA).

Fotografie na straně 5 a zadní straně obálky © Jana Havlová, Lucie Horníková, Martina Řehořová, projekt Človek a víra – www.clovekavira.cz

Děkujeme za poskytnutí fotografií.

Biskupské svěcení Pavla Benedikta Stránského

